cărți pentru copii
reea
Tuș
Mediana Stan
2014 www.reea.net

cărți pentru copii
reea
Tuș
Mediana Stan
2014 www.reea.net

cărți pentru copii
reea
Tuș
Mediana Stan
2014 www.reea.net

Tuș

Drepturi de autor

Text 2014: Mediana Stan

Copertă și ilustrații: Liviu Boar

Tehnoredactare: Arina Borz

Toate drepturile rezervate.

Distribuirea gratuită a acestei cărți, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul anterior scris al companiei Reea sunt interzise și se pedepsesc conform legii dreptului de autor și legilor conexe în vigoare.

© 2014

Cuprins

Tuș - Poveste cu cărăbuși

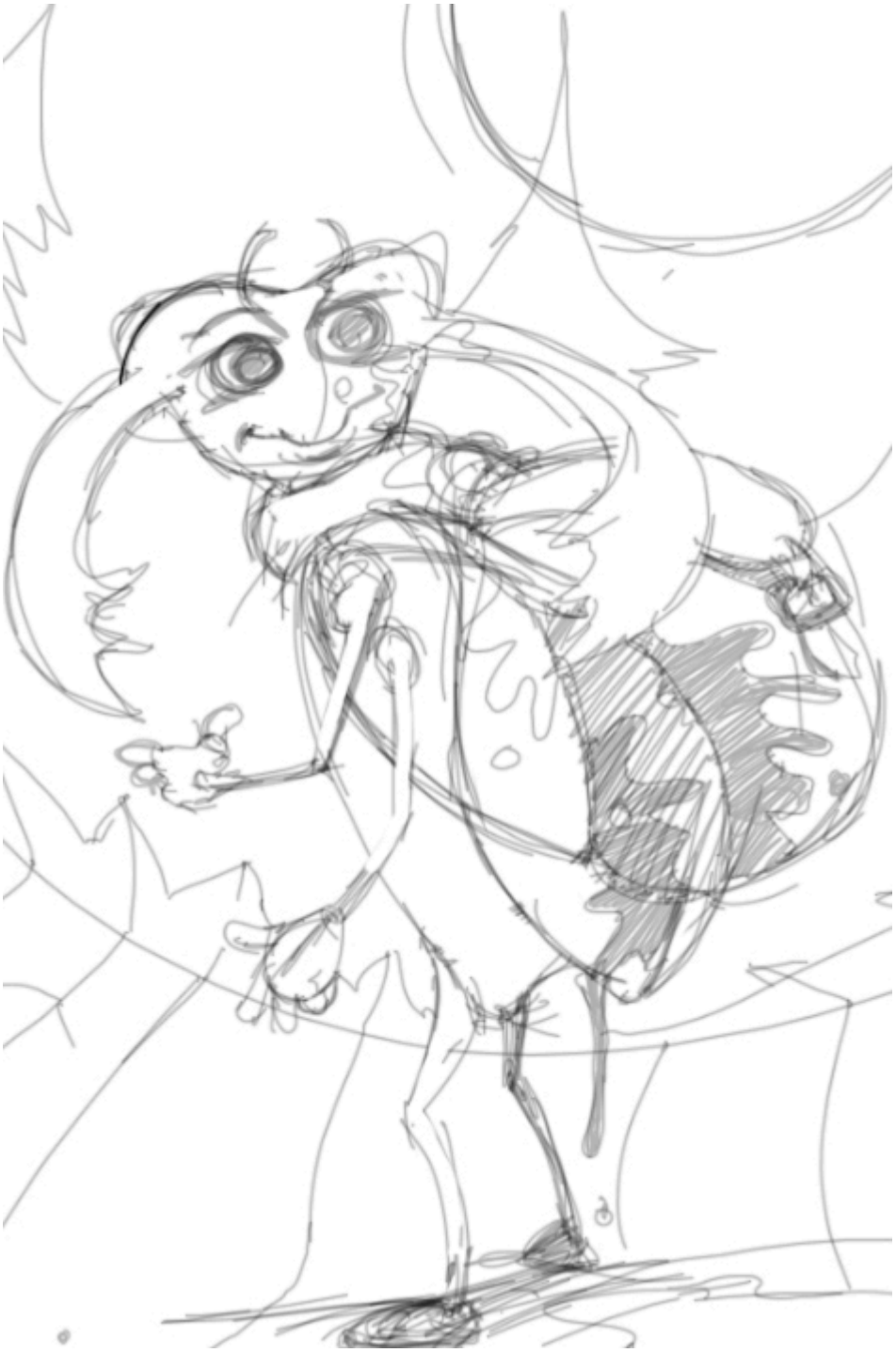

Tuș

Văzând cărăbuși în pădurea de lângă casă, micul Tom a exclamat:

- Ce drăguți sunt, seamănă cu niște copii grăsuți cu aripi!

Tom își dorea să aibă două aripioare la spate și să se poată urca în vârful copacilor. I-am spus:

- Poți fi cărăbuș într-o poveste și îi dăm cărăbușului numele tău! Tom a fost încântat.

El ținea

să intre în poveste împreună cu cei trei prieteni ai săi. Așadar a fost odată patru cărăbuşi, prieteni foarte buni: Tom, Pip, Patric și Bodo, toți veseli și zburdalnici, purtând pe cap antene ca niște mânuțe sau ca niște evantaie micuțe. Toți patru erau elevi în clasa întâi, desigur, doar erau colegii lui Tom. Cum mergeau ei la școală?

Cu elicopterul. Cum așa? Păi ei înșiși erau niște elicoptere mici, cu carcase lucioase, zburând de la un capăt la altul al pădurii: de acasă la școală și de la școală acasă. În spate își duceau ghiozdanele pline cu cărți, caiete, creioane colorate și acuarele.

Într-o zi, cei patru prieteni, întorcându-se de la școală, au făcut popas pe o frunză mare și crestată, de stejar. Ei obișnuiau

să culeagă ghinde în care țineau tuș de diferite culori. În căpăcelele lor mici și uscate turnau apă și își amestecau acuarelele.

- Ia te uită cum strălucesc copacii în soare! se entuziasmă Pip.

- Par a fi proaspăt pictați! zise Bodo.

În timp ce culegeau ghinde și vorbeau despre lecțiile pe care le aveau de făcut pentru mâine, iată că pe frunză a aterizat un

băiețel-rădașcă. El purta în spate un ghiozdan, la fel ca cei patru cărăbuși, dar nu era la fel de curat ca al lor, ci ferfeniț it și pătat de cerneală. Mai mult, din ghiozdanul lui picura tuș verde-auriu. Era clar

că o călimară i se spărsese și nu băgase de seamă. Băiețelul-rădașcă avea o față castanie, simpatică, doi ochi mari și rotunzi dar mandibulele ca niște coarne de cerb îi dădeau o înfățișare fioroasă. Poate pentru că știa acest lucru, băiețelul-rădașcă, abia sosit, nici una nici două începu să strige:

- Eu sunt mare prădător,

Vreau stejarul să-l dobor,

Nu am tuş şi nici

creioane,

Cărăbuşi, vă iau în coarne!

Speriați, Pip și Patric își deschiseră repede ghiozdanele și scoaseră toate creioanele pe care le aveau la ei. Tom încercă zadarnic să-i oprească. O mulțime de creioane de toate culorile

umplu frunza cea mare și verde. Erau care de care mai ispititoare: roșu, roz, portocaliu, galben, verde închis, verde deschis, negru, gri, argintiu, mov și albastru. Bodo turnă tuș roșu ca focul dintr-o

ghindă plină în alta goală, pe care i-o dete rădaștei. Tom, cel mai mic cărăbuș privea supărat la băiețelul-rădașcă și la cei trei prieteni care se grăbeau să-i facă pe plac. Asta în timp ce rădaşca își ascuțea creioanele în coarne și le așeza în penar.

După care, în loc să le mulțumească, strigă din nou:

- Eu sunt mare prădător

Vreau stejarul să-l dobor,

Nu ştiu cât fac trei plus şapte,

Cărăbuşi, v-arunc pe spate!

- Iată ce băiețel prost crescut, mormăi Patric și intimidat, se ascunse sub frunză, urmat de Pip și Bodo.

Dar Tom îl certă pe băiețelul-rădașcă:

- Așa știi tu să vorbești? Dacă ar ști învățătoarea ta, ți-ar da nota "i" la purtare. Când auzi una ca asta, băiețelul-rădașcă își pierdu din aerul lui bătăios. Ehei, notele lui la purtare de obicei nu erau prea mari.

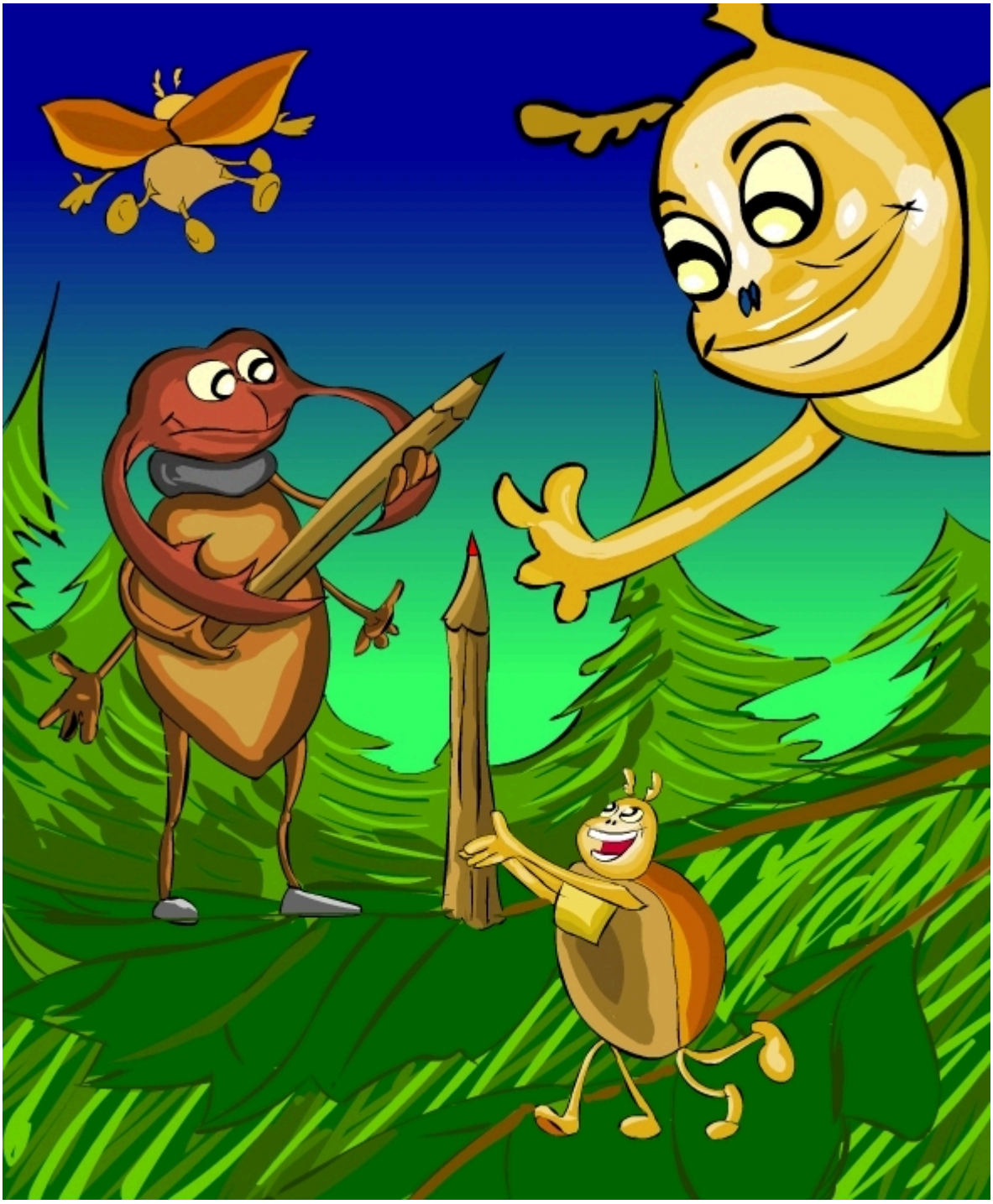

- Eu, vroiam de fapt să vă cer ajutorul, dar eram sigur că nu m-ați fi ajutat dacă nu aș fi strigat așa.

- Așa credeai? Dimpotrivă, când vorbești urât și poruncitor nu te ajută nimeni, răspunse Tom. Așa că nu ai decât să faci cale întoarsă! Tom își încrucișă brațele și se uită disprețuitor la el.

Auzind răspunsul lui Tom, Patric, Pip și Bodo prinseră

curaj și ieșiră de sub frunză.

- Oh, vă rog, nu mă lăsați, e o adunare atât de lungă, of, atât de lungă, că amețesc, nu ajung la capăt numărând atâtea... atâtea... of, numere.

- Te-am ajuta cu plăcere dar încă nu am învățat să socotim, zise Pip.

- Nu am învățat, acum facem beţişoare, puncte și boabe de rouă, adăugă Patric.

- Eu, îndrăzni

Bodo, știu să număr până la zece, dar numai albinuțe.

- Iar noi știm să numărăm până la patru, cât să ne numărăm pe noi, chicoti Pip.

- Știu cine ne poate ajuta, strigă Tom, veverița Vera, care locuiește în scorbură chiar aici în copac.

- Da, da, strigară cu toții câte îi rămân după ce mănâncă.

- Dar veveriţele sunt cam sperioase, zise rădaşca, nu ştiu dacă...

- Dacă ce, zise Patric, dacă va fugi când vei ţipa la ea: "eu sunt mare prădător"? Rădaşca tăcu şi zburară cu toţii la scorbura în

care locuia veverița Vera. Ce noroc, veverița era acasă și pregătea masa de prânz pentru puii de veveriță care aveau să sosească în curând de la școală. Cărăbușii

au bătut în scorbură și capul veveriței s-a ițit de după ușă, coada ei înălțându-se deasupra capului ca un semn mare de întrebare.

- Ce doriți? a întrebat ea.

Cărăbușii i-au spus că nu știu să facă o adunare iar veverița Vera aduse o numărătoare făcută din ghinde și fire de iarbă. A aliniat șapte ghinde pe un fir, la care a mai adăugat trei ghinde, apoi au numărat

împreună: șapte ghinde, opt ghinde, nouă ghinde, zece ghinde. Bodo număra șapte albinuțe, opt albinuțe, nouă albinuțe, zece albinuțe.

Mare a fost mirarea tuturor când din cele zece ghinde ieșiră zece albinuțe. Cum așa? Albinele care aveau stup într-un copac din apropiere se ascunseseră în ghinde la vederea unei ciocănitori.

Cărăbușii i-au mulțumit veveriței Vera iar ea le-a spus că i-a făcut plăcere să ajute niște copii atât de cuminți. Tom, Bodo, Pip și Patric se opriră din nou pe o creangă pentru ca băiețelul-rădașcă

să noteze rezultatul pe caiet, nu cumva să îl uite. Dar stiloul lui nu mai avea tuș. Cărăbușii și-au scos călimările lor din ghinde și atunci, nu știu exact cum s-a întâmplat, un cărăbuș s-a împiedicat de rădașcă, sau rădașca s-a împiedicat de cărăbuș, o ghindă plină cu tuș verde s-a vărsat peste băiețelul-rădașcă. El a rămas un moment încremenit, surprins, apoi încet încet s-a apropiat

de oglinda unui bob mare de rouă care stăruia pe frunză. Văzându-se verde de sus până jos, rădașca începu să plângă.

Înveselit, Tom îi zise:

- Ei, nu te speria! Nu-i decât tuș!

Tuș din scoarţă cu tanin,

Cu frunze stoarse din plin,

Bun de scris şi de răceală,

De turnat în lampa

goală,

Iar Patric continuă:

- Bun de zugrăvit pereţi,

Caii verzi cu călăreţi,

De turnat pe căpcăun

Şi-n cazanul cu săpun!

Dar cum băiețelul-rădașcă se bocea mai departe încercând probabil să se spele de tuș cu lacrimi, Pip și Bodo își cerură iertare pentru accidentul cel colorat.

Îmbunat, băiețelul- rădașcă își ceru și el iertare pentru purtarea sa față de cărăbuși. Au dat mâna, apoi Patric, Tom, Pip și Bodo s-au lăsat pe un curent de aer și au plecat pe la casele lor. Aveau de desenat un animal din pădure pentru a doua zi și fiecare dintre i o avea în minte pe veverița Vera. De abia așteptau să ajungă acasă și să o deseneze, mai ales coada ei era așa

ușor de desenat! Ca un semn mare de întrebare. Sau ca o avalanșă de castane. Și de fapt, Vera, nu vine de la vară? Nu ar putea să însemne o vară micuță și zglobie? Dar de ce atunci o veveriță e castanie și nu aurie?

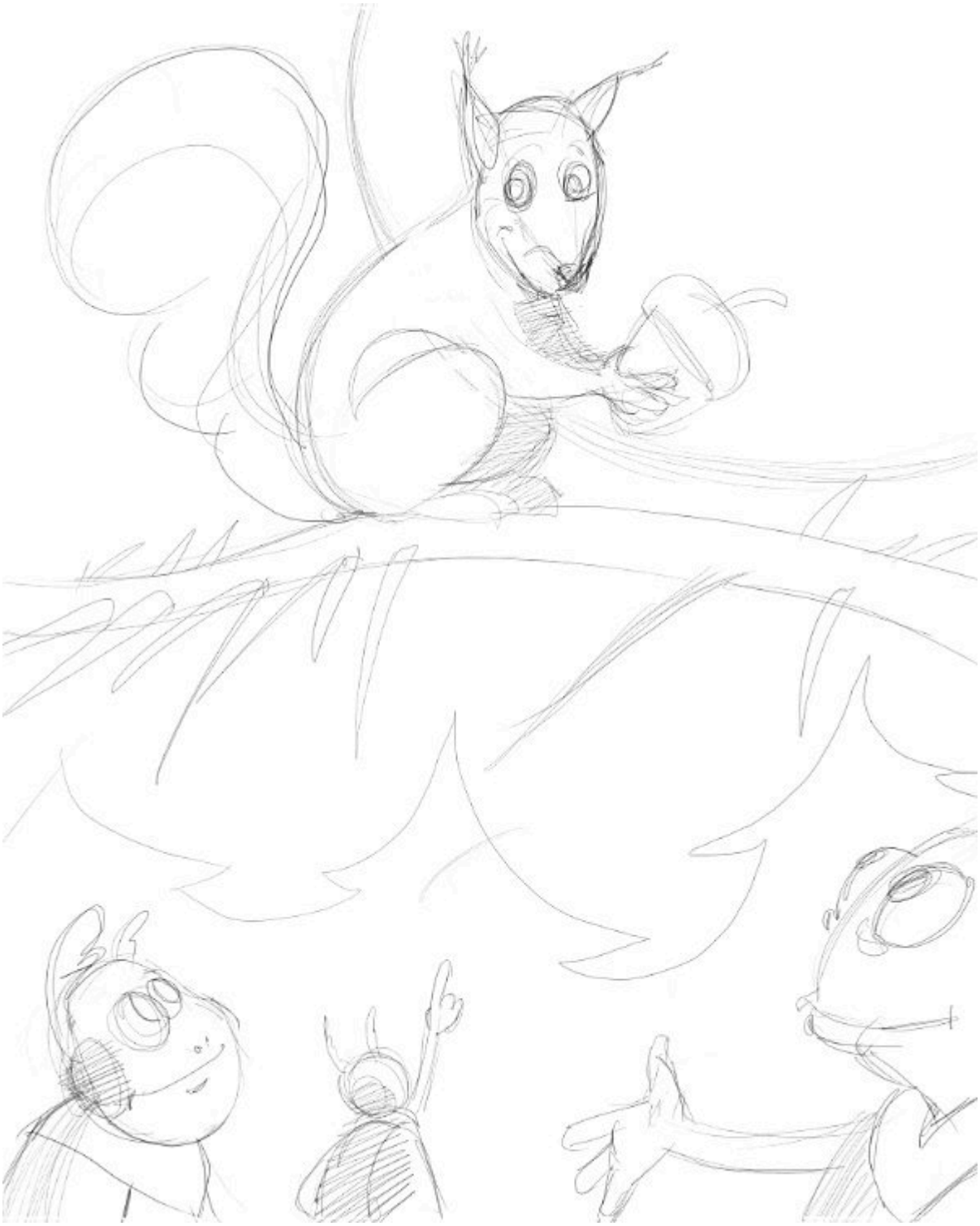

Băiețelul-rădașcă s-a dus și el acasă. A făcut un duș spălându-se bine de tuș, a mâncat, apoi a luat o coală de hârtie și i-a scris o scrisoare unui bun amic, pe care nu-l mai văzuse de ceva vreme. Nu-l cunosc, dar după nume s-ar putea să fie un cățel.

Scrisoarea suna astfel:

Dragă

Lăbuş,
Ce mai faci? Poimâine este sâmbătă, vino pe la mine să bem un ceai și adu-ți și pensulele. Am un wallpaperrrr de colorat, cum nu s-a văzut. Drumul prin pădure e plăcut, totul este verde și proaspăt! Și vezi, dacă te întâlnești pe drum cu vreun cărăbuş, să-l moi în tuş!

Servus,

prietenul tău, Lucanus Cervus

Post-scriptum

Poţi socoti oare?
Câte mile sunt până la soare?

Sfârșit